

hvor de vedkommende Ejendomme findes, og det er ret naturligt, fordi man paa den anden Side Grænsen er kommen til en for Besidderne gunstig Ordning af Forholdene. Jeg formener derfor, at der vil øves en Retfærdighedshandling ved at vedtage i alt Fald den Del af Lovforslaget, der omhandler de slesvigske Sogne. Jeg tror, at man ikke gør Uret i saa Henseende, i alt Fald ikke nogen bevidst Uret, og jeg tror, at det er den Maade, hvorpaa man i det hele taget bedst faar Sagen bragt ud af Verden.

Finansministeren (Hage): Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) har bemærket, at med Hensyn til Afgørelsen af, hvorvidt de her omhandlede Afgifter ere at betragte som Statsskatter eller ej, er der kun givet en ringe Vejledning ved de af Regeringen foretagne Undersøgelser, idet Ministeren selv erkender, at han ikke er i Stand til at give nogen paalidelig Oplysning derom. Jeg tror ikke, at jeg i meget overdrevne Udtryk har udtalt mig om Værdien af de Resultater, Undersøgelserne have bragt, men jeg vil dog tillade mig at gøre opmærksom paa, hvad der findes udtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det af Undersøgelserne fremgaar, at de bornholmske Jordebogsaftigter af yngre Karakter i alt væsentligt maa betragtes som privatretlige, medens de i Jordebogen af 16. Juli 1696 og i dennes Forgængere opførte Afgifter i større eller mindre Omfang maa sammenstilles med Skatter. Saa vidt har dog Undersøgelsen kunnet bringe et positivt Resultat. Det er klart, at det har været umuligt i Enkelthederne at opløse Afgifterne i, hvad der maa betragtes som værende af egentlig skatteretlig Oprindelse, og hvad der er af privatretlig Oprindelse. Men netop derfor har det været nødvendigt, naar man vilde komme til en praktisk, brugbar Løsning, da at gaa efter, hvad der kunde antages i Gennemsnit at ramme nogenlunde det rigtige. Naar det ærede Medlem tilføjer, at han gaar ud fra, at der ikke i andre Landsdele er fundet tilsvarende Forhold, eftersom Regeringsforslaget kun omfatter de bornholmske Afgifter, saa er dette for saa vidt rigtigt, som jeg — hvilket jeg allerede i Fjor udtalte — ikke har betragtet det som min Opgave, at jeg skulde gaa paa Jagt for at finde den Slags Afgifter. Jeg har anset det som en Selvfølge, at for saa vidt Ejendomsbesidderne mene, at der paahviler dem Afgifter, som de kunne gøre sig Forventning

om at faa afløste eller helt ophævede, saa er det deres egen Sag at henvende sig til Regeringen og anmode om, at en Undersøgelse maa blive foretaget. Der er nu sket Henvendelse til mig om at lade foretage saadanne Undersøgelser, bl. a. for en hel Del Afgifter i Nordsjælland, men disse Undersøgelser have endnu ikke kunnet tilendebringes, og det er derfor ikke absolut udelukket, at der, naar Resultatet foreligger, maaske kan blive Anledning til at komme tilbage til dette Spørgsmaal. Derom er det umuligt for mig i Øjeblikket at udtale mig. — En Bemærkning af det ærede Medlem med Hensyn til Affattelsen af § 4, maa jeg erkende er berettiget. Naar det i § 4, 2den Linie, staar, at der skal ydes saa og saa meget „indtil Aaret 1924“, er dette ikke noget korrekt Udtryk. Der burde have staaet „indtil 1ste Januar 1924“. Dette skyldes en Fejltagelse, som er sket ved den endelige Redaktion af Forslaget til 3die Behandling i Folketinget. — Naar det ærede Medlem dernæst spurgte om, hvad Grunden er til, at hvis Aflysningen ikke kommer i Stand inden 1. Januar 1924, bortfalder det Bidrag af $\frac{7}{25}$, som ellers ydes af Amtsrepartitionsfonden, skal jeg sige, at Grunden er den, at man har ønsket at lægge et vist Pres paa de paagældende til at komme overens om frivillig Aflysning. Naar vi uafsladelig skulle have disse stadig tilbagevendende Klager over disse gamle Afgifter, maa det være Opgaven saa vidt muligt at tilvejebringe en Ordning, hvorved de endelig og uigenkaldelig bringes ud af Verden. Det er i alle Parters Interesse at træffe en saadan Ordning, at det i alt Fald efter en vis Aarrækkes Forløb kan blive slut dermed. Derfor have vi gennem disse Bestemmelser fremholdt visse Fordele, som ville opnaas ved en frivillig Aflysning, og hvis Parterne ikke kunne blive enige, vil Fordelen falde bort i 1924. Hvilke Foranstaltninger man da til den Tid vil træffe, maa Lovgivningsmagten til den Tid om.

P. G. C. Jensen: Maa jeg blot gøre den Bemærkning med Hensyn til det sidste Punkt, at Ejeren af Afgiften aldeles ikke er interesseret i, om Aflysningen finder Sted i Dag eller i Morgen. For ham er det ligegyldigt, det er kun for Yderens Vedkommende, at det har nogen Betydning, om han faar Afgiften afløst inden 20 Aar eller ikke. Lovforslaget lægger nok et Pres paa ham, men ikke paa den anden, hvad man jo heller ikke kan. Man opfordrer maaske snarere Ejeren til at sætte